

Voor Martha en Funs, mijn ouders

Dit boek is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de schrijver of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met echte gebeurtenissen, plaatsen of personen, levend of dood, is toevallig.

Ander werk van PC Sahgard bij Clavis

Sporen in de sneeuw

PC Sahgard

Achter de kasteelmuur

© 2017 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: avontuur, vriendschap, kasteel

NUR 283

ISBN 978 90 448 2887 0

D/2017/4124/137

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

PC SAHGARD

ACHTER DE KASTEEL MUUR

PERSONAGES IN DIT BOEK

(met hun bijnamen *cursief* gedrukt)

De drie overals:

Funs, *De witte*, zoon van bakker Joseph en Antje

Sjra, *Drek*, zoon van groente-, fruit- en aardappelhandelaar Sjang en Agnes

Sjors, *Vark*, zoon van slager Wiel en Dientje

Pierre Le Huitième Von Herzfeld Zu Liebheim, *Pierelewietje*, *Bonbonnetje*, zoon van baron Pierre Le Septième en barones Sophie-Christine. Broertje van Chislène, Claudette, Cornelia, Candice en haar verloofde Patrique

Martha, huishoudster van de adellijke familie

Huub, *De Schop*, tuin- en klusjesman op het kasteel

Moonen, *De Neus*, agent in het dorp

Wabeke, *De Wabbes*, schoolhoofd

Geurts, groepsleerkracht van de jongens

Theobaldus, oom van de baron

Suffisante, witte koningspoedelteef van Pierre

Parbleu, zwarte koningspoedelreu van Pierre

1.

‘Ze komen! Ze komen eraan!’ hijgt Sjra terwijl hij van zijn fiets springt. Hij geeft zijn tweewieler een zetje. Al slingerend rijdt die in de richting van de andere twee fietsen, waar hij met veel gepiep en geknars bovenop valt.

‘Huh? Hoe weet je dat nou zo snel?’ vraagt Funs verbaasd.

‘Heb je ze gezien?’ vraagt Sjors opgewonden.

De twee gaan rechtop zitten en vegen de bladeren en het zand van hun overals.

‘Vanaf de Kloosterberg kun je de vrachtwagens zien rijden! Het zijn er zeker drie!’ zegt Sjra, nog steeds buiten adem. Uit zijn zak haalt hij drie zoethoutjes. Een steekt hij in zijn mond. De andere twee geeft hij aan Funs en Sjra.

‘Eh, wat hebben drie zoethoutjes te maken met de vrachtwagens?’ vraagt Sjors, gretig op zijn houtje knagend.

‘O Vark, wat ben je toch een domme doedel! Het zijn drie vrachtwagens en ja, toevallig, omdat wij met z’n drietjes zijn, ook drie zoethoutjes,’ zucht Sjra.

Een beetje schaapachtig kijkt Sjors naar zijn voeten terwijl hij met zijn kiezen op het houtje knaagt. De eerste vezeltjes zitten al tussen zijn tanden, de enige vervelende kant van zoethout eten. Samen gaan de jongens in het gras zitten om van het snoepgoed te genieten.

‘Vertel!’ zegt Funs. ‘Grote vrachtwagens of van die kleine? En heb je ze al gezien, de baron en zo?’

‘Heel grote vrachtauto’s, van diezelfde zoals de Amerikanen hadden, met van dat dikke zeil erover en van die metalen bogen,’ vertelt Sjra. Met zijn handen zwaait hij in de lucht en probeert zo de omvang en de vorm van de wagens aan te geven. ‘En er staan woorden op die niet te lezen zijn. Met streepjes boven de letters of een raar krulletje eronder en zo.’

‘Dat zal Frans zijn, denk ik,’ zegt Funs. ‘Heb ik al eens gezien in de studieboeken van mijn zus Tonia.’

‘Wat? Frans in een schoolboek? Die sukkel van de Krekelhoeve!? Nooit verwacht dat die nog eens in een schoolboek terecht zou komen,’ smakt Sjors, die zoals zo vaak met zijn gedachten diep verzonken is in zijn eigen droomwereld.

‘Franse taal, Vark! Woordjes. Lettertjes. We hadden het niet over die oen van de Krekelhoeve ... Nou, Drek, vertel verder,’ zucht Funs. ‘Heb je verder helemaal niemand gezien?’

Sjra schudt zijn hoofd. ‘Niemand. Helemaal niemand.’

‘Hoe kan dat nou ... Die vrachtwagens rijden toch niet vanzelf?’ vraagt Sjors voorzichtig.

‘Tuurlijk niet, man! Maar je kunt vanaf de Kloosterberg toch niet zien wie er achter het stuur van een vrachtwagen zit die over de Astenrader Allee rijdt!’ bijt Sjra hem wanhopig toe.

‘Precies. De afstand is te groot, Vark,’ legt Funs hem uit. ‘Dat kun je echt niet ...’

Opeens springt Sjra op en vouwt zijn hand rond zijn oorschelp om beter te kunnen horen. Ingespannen luistert hij. Dan rent hij naar de andere kant van de heuvel. Het geluid van de vrachtwagens komt steeds dichterbij. ‘Waar is de verrekijker?’ roept hij opgewonden.

Haastig springen nu ook Funs en Sjors overeind. Ze grijpen de verrekijker en rennen struikelend over de graspollen en hun eigen voeten naar Sjra. Inderdaad ... Hij heeft gelijk. Daar beneden langs de oprit naar de kerk rijden drie vrachtauto’s richting poort van het kasteel. Huub Heijnen, of, zoals de jongens hem hebben gedoopt, De Schop, tuinman, butler, kok en manusje-van-alles van de overleden baron Theobaldus Von Herzfeld Zu Liebheim, opent het hoge smeedijzeren hek.

Snel rennen de jongens naar hun vaste stekje terug en ploffen op hun buik in het gras. Van hieruit hebben ze toch het beste zicht: een groot deel van het kasteelpark, een deel van het voorhof, de bijgebouwen en niet onbelangrijk, het huisje van De Schop. Om de beurt turen ze door de verrekijker naar de vrachtwagens die stapvoets door de poort rijden. Het is zelfs over die grote afstand te horen hoe het grind knispert onder de dikke banden.

‘Kijk, nu kun je het goed zien op de zijkant. Is dat Frans?’ vraagt Sjra en hij geeft de verrekijker aan Funs.

Met grote rode letters staat op de zeilen *Frédérique Maçon et fils*.

‘Ja, zeker weten ... dat is Frans!’ zegt Funs plechtig.

‘Laat mij ook even.’ Sjors steekt zijn hand uit naar de verrekijker. ‘Welke was het nou ook alweer, die van de Krekelhoeve of die van ...’

Tijd om zijn zin af te maken gunnen Sjra en Funs hem niet. Ze geven hem een zetje en hij rolt een eindje de heuvel af. Snel kruipt hij op handen en voeten terug. ‘Oeps, vergeten! Knrrr,’ lacht hij op zijn typisch knorrende toon en hij geeft de verrekijker terug aan de anderen.

Opnieuw richten ze hun aandacht op de binnenplaats waar Huub heftig gebarend de vrachtwagens achteruit in de richting van het bordes loodst. Als een verkeersagent, roept hij 'Ho!' en 'Halt!'. Daarbij zwaait en wijst hij dat het een lieve lust is. Als de vrachtauto's eindelijk naar zijn zin netjes naast elkaar staan en de laadbakken bijna tot aan de bovenste trede van het bordes reiken, draaien de chauffeurs de motoren uit.

Het lijkt opeens héél stil. De mannen stappen uit en rekken hun stijf geworden armen en benen. Ze zijn doodmoe van de twaalf uur durende rit van Frankrijk tot hier. Van het lange zitten, het dreunende geluid van de motoren en de warmte. Met handen en voeten proberen ze Huub duidelijk te maken dat ze eerst willen uitrusten. Dat ze willen eten en vooral drinken. Maar Huub is onverbidlijk. Hij staat met zijn handen in zijn zij en zweept de mannen op om aan de slag te gaan. Hoofdschuddend slaan ze de zeilen van de vrachtwagens open en rollen ze omhoog. Een van de mannen overhandigt Huub een envelop. De sleutels die hij eruithaalt, zijn blijkbaar die van het kasteel. Snel opent hij de deuren naar het bordes en zet ze allemaal open.

Algauw staan de eerste meubels binnen. De jongens vergapen zich aan alle pronkstukken die uit de wagens worden gesjouwd. Zetels met grote leeuwenkoppen, tafels die zo zwaar zijn dat ze met zes man opgetild moeten worden, hoge spiegels met gouden lijsten. Te veel, te groot en te gek om op te noemen. Urenlang duurt het schouwspel en net als het drietal denkt dat het is afgelopen, sjouwen de mannen een groot gebeeldhouwd hobbelpaard naar binnen. Even kijken de jongens elkaar aan en dan krijgen ze een onbedaarlijke lachbui. 'Haha, zou ons

baronnetje nog op een hobbelpaard zitten?'

'Hihi, vast en zeker! Wedden dat het zo'n bleek mama's-kindje is, dat elke vrije minuut cello speelt en 's middags met de butler zit te schaken in de tuin.'

'Ho, wacht even! Niet in de tuin, daar vat hij kou! In de serre of in de speelkamer, waar het kindermisje hem in de gaten kan houden. Haha!'

Ze fantaseren er lustig op los. Ze hadden al geen geweldig beeld van de jonge baron en het wordt er niet zo beter op. Eén ding weten ze nu in ieder geval zeker: het moet wel een watje zijn.

Het starten van de motoren van de vrachtwagens schrikt het drietal op. Meteen kijkt Funs op zijn horloge. Het is bijna halfzes. 'O nee, jongens, ik moet gaan! Ik moet voor zes uur nog brood gaan bezorgen. Als ik niet op tijd ben, krijg ik op mijn donder.'

'Ik ook ...' zucht Sjra.

'Sinds wanneer bezorg jij brood?' vraagt Sjors verbaasd.

'Vark, jongen, jij hebt bij het uitdelen van de hersenen echt achteraan in de rij gestaan!' zegt Funs met een zucht.

'Hoezo?'

'Toen was alleen de lege doos nog over en die hebben ze jou gegeven!' lachen Sjra en Funs.

Stoeiend en schaterend stappen de drie op hun fiets en rijden door het gras naar het gat in de muur van het kasteelpark. Ze hebben het zó druk dat ze de glanzende zwarte Buick niet zien, die voor het bordes parkeert ...

'Je bent laat!' moppert Joseph. 'Je moet nog slagroomgebakjes

bezorgen bij Van Lent, en brood bij Jeurissen en Baggen. En opschieten, want bij Paulussen hebben ze onverwacht bezoek gekregen en daar moeten straks nog drie vlaaien en deze veertig pistoletjes naartoe.'

Zonder iets te zeggen, pakt Funs de zakken met brood en de doos met gebakjes. Voorzichtig loopt hij naar buiten. Met een diepe zucht tilt hij de bestellingen in zijn bakfiets. Uitgerekend naar Van Lent moet hij. Dat is aan de andere kant van het dorp! En dan straks nog een keer naar Paulussen die er vlakbij woont. Hij sloft terug de bakkerij in en gaat op het bankje naast de altijd hete oven zitten. Een plaats die in de zomer extra warm lijkt.

'Papa, kan ik de bestellingen van Van Lent en Paulussen niet beter straks tegelijk bezorgen?' vraagt hij voorzichtig.

Joseph kijkt naar hem. Heel even maar. Dan neemt hij een handvol meel en gooit die met een welgemikte worp over de homp deeg voor hem op de kneedtafel. Deze blik zegt genoeg. Als een bange haas vlucht Funs de bakkerij uit. Het is logisch dat het humeur van zijn vader er niet beter op wordt, wanneer er op zaterdagmiddag ná vijf uur, als de bakkerij opgeruimd en gepoetst is, nog een bestelling binnenkomt ... Maar het is niet de eerste keer dat dit gebeurt en het zal ook beslist niet de laatste keer zijn. De klant is koning. Ook op zaterdagavond. En zelfs op zondag.

Voorzichtig steekt Funs de straat over. Hij weet uit ervaring dat de hobbelige tramrails een ramp kunnen zijn voor de slagroomgebakjes. Bij elke oneffenheid lijken ze een sprongetje te maken tegen de deksel van de doos. Dat heeft hem al menig standje en

zelfs oorvijgen van ontevreden klanten bezorgd. Veilig de overkant van de straat bereiken is dus heel belangrijk. Hij stapt op zijn fiets. Het gewicht dat op zijn voorband rust, zorgt ervoor dat hij een beetje wiebelt.

'Hou 'm recht, Witte!' roept iemand hem vanaf de overkant toe.

Funs durft amper op te kijken van zijn stuur. Zo ingespannen is hij bezig om zijn fiets in evenwicht te houden.

'Hé, Vark! Waar moet jij naartoe?' antwoordt hij blij als hij Sjors aan de overkant van de straat ziet staan.

'Naar Paulussen! Die hebben bezoek gekregen. Moet worsten brengen en een gedroogde ham.'

'Zullen we samen rijden? Ik moet naar Van Lent, Jeurissen en Baggen!' roept Funs vrolijk.

Naast elkaar fietsen ze de Hoofdstraat uit, langs de muur van het kasteelpark naar de Astenrader Allee, die naar de andere kant van het dorp leidt. Een weg die een beetje omhoog loopt. Net genoeg om er iedere keer weer spierpijn van in je benen te krijgen. Dapper trappen de jongens door. Het is nog steeds warm. Geen twijfel over mogelijk: de zomer is op komst.

Wanneer ze bij de familie Van Lent aankomen, zit meneer op een bankje voor het huis te genieten van zijn pijp. De zware lucht van vanille en karamel ruik je al van veraf. Hartelijk begroet hij de knapen. 'Goedenavond mannen! Loop maar achterom. Mevrouw is in de keuken.'

Voorzichtig dragen de twee de dozen met slagroomgebakjes naar binnen. Mevrouw Van Lent dekt net de tafel. Het ruikt er heerlijk naar verse soep en pannenkoeken. 'Hallo jongens, zet

maar op het aanrecht. Lusten jullie een pannenkoek?’ vraagt ze vriendelijk. Ze legt er direct een paar op een bord en pakt twee glazen uit de kast.

‘Eh, tja, eerlijk gezegd hebben we daar geen tijd voor, mevrouw. Ik moet eerst naar Jeurissen en Baggen. Dan moeten we nog naar Paulussen het vlees van Sjors bezorgen,’ antwoordt Funs beteuterd. De gedachte aan een pannenkoek met stroop is toch wel heel verleidelijk.

Over de rand van haar bril glimlacht de vrouw de jongens toe. Hun twijfel maakt haar aan het lachen. ‘Weet je wat ik doe? Ik schenk snel wat appelsap voor jullie in en rol voor ieder een pannenkoek op in een boterhampapiertje.’

Even later zitten de twee te smullen op de fiets. Een aantal klanten is altijd een bezoekje waard, daar doen de jongens dan ook graag iets extra’s voor. Moest Funs daarnet opletten dat de gebakjes niet tegen de deksel van de doos zouden stuiteren, nu vervoert hij tussen de broden een zak kakelverse eieren. Meneer Van Lent moest die vanavond nog afleveren bij Paulussen vanwege het bezoek.

Wanneer de jongens eindelijk terug zijn in het dorp, valt het hun direct op dat op het kasteel achter bijna elk raam licht brandt. Sinds de dood van baron Theobaldus, vijf jaar geleden, was dit niet meer het geval geweest. Bij de muur van het kasteelpark remmen ze af. Even kijken ze elkaar aan. Snel draaien ze hun fietsen en rijden tot aan de poort. Daar stokt hun adem van schrik en opwindning bij de aanblik van de glimmende zwarte auto.

Ze zijn er. Zé zijn er! En uitgerekend zij, de drie overals, heb-

ben hen niet zien aankomen, de nieuwe bewoners van hún kasteel, hún park, hún speelterrein.

Zwijgend stappen de twee weer op de fiets en rijden naar huis. Ze balen verschrikkelijk. Morgen is het zondag. Een dag waarop ze twee keer naar de kerk moeten gaan. En eten en koffie drinken bij opa’s en oma’s. Ze zullen dus echt niet toekomen aan een bezoekje aan hun favoriete stekje op de heuvel in het kasteelpark.

‘Ik moet zo nog naar Paulussen,’ zegt Funs zacht als hij zijn bakfiets tegen de muur van de bakkerij zet.

‘Ik moet ook opschieten. We gaan zo aan tafel,’ antwoordt Sjors en hij draait zich om. ‘Zie je morgenvroeg in de mis.’

‘Ja, tot morgen dan maar,’ zegt Funs sip.

Ze zullen het baronnetje dus pas maandag op school zien. Dat is toch wel veel later dan ze hadden gehoopt. Of ...?

De kerkklokken hebben nog niet geluid, maar omdat het zo’n heerlijk weer is, zijn ze op tijd van huis gegaan. De families van de drie jongens wandelen op hun gemak naar de kerk. Al snel maken de drie overals zich los van de groep om achteraan te gaan lopen. Zo kunnen ze ongestoord en ongehoord praten.

‘Weten jullie het zeker?’ vraagt Sjra ongelovig. ‘Er rijden wel meer zwarte auto’s in het dorp, hoor! De notaris heeft er een, en ... eh ... de dokter.’

‘Drek, nee, jongen, dit is niet zomaar een auto!’ fluistert Funs geheimzinnig. ‘Het is zo’n filmsterrenauto!’

‘Huh? In welke film spelen zij dan mee? Gek, daar heb ik nog niks over gehoord!’ reageert Sjors opgewonden.

De andere twee jongens draaien met hun ogen en negeren

de zoveelste slimme opmerking van hun vriend. ‘Als we achter de muur vandaan komen, kun je hem meteen zien staan. Hij staat bijna tegen het bordes aan geparkeerd,’ zegt Funs zacht. ‘Let op ...’

De teleurstelling is echter groot: het voorhof is leeg. Het grind is keurig geharkt en de deuren en ramen zijn overal dicht.

‘Stelletje flauweriken!’ lacht Sjra. ‘Ik was er bijna in getrapt. “Ze zijn er, Drek! Er staat een grote, zwarte auto!”’ Nog voordat de twee andere jongens kunnen reageren, geeft hij ze een flinke por in hun zij. Daardoor belandt Funs in de heg tegen de kasteelmuur en valt Sjors van de stoeprand. Om zijn evenwicht terug te vinden rent Sjors struikelend vooruit en grijpt, om niet te vallen, het eerste het beste waaraan hij zich vast kan klampen. Dat is in dit geval de handtas van Antje, de moeder van Funs. De ruk aan haar arm brengt haar forse lijf aan het wankelen. Naast haar loopt Agnes, de moeder van Sjra.

‘Antje! Wat gebeurt er?’ roept ze geschrokken. Ze grijpt de kleine, dikke vrouw bij haar arm, waardoor ze zelf uit balans raakt. De heftige zwaai die Antje nu met haar handtas maakt, is zo ongecontroleerd dat ze het hoedje van Sjra’s moeder vol raakt. Dat belandt met een zwaai over de muur van het kasteelpark ...

‘Stelletje lummels!’ roept Antje boos. ‘Funs! Hier komen en snel een beetje!’

Als een mak lammetje gaat hij naast haar lopen. Met zijn rechterhand beschermt hij de vuile plek op de linkermouw van zijn schone witte overhemd.

‘Sjra! Jij gaat mijn hoed halen en wel nu meteen! Het is de mooiste die ik heb! Het geld groeit ons niet op de rug, hoor! En zorg dat je schoon blijft!’ roept Agnes geërgerd tegen haar zoon.

‘Maar mama, dat kan niet! Ik moet opschieten! Ik ben misdienaar vandaag!’ antwoordt hij haastig en hij zet het op een lopen in de richting van de kerk.

‘Wij gaan wel even met z’n tweetjes,’ zegt Sjors. Hij trekt Funs mee aan zijn mouw. Samen lopen ze naar de smeedijzeren poort en duwen het zware hekwerk net zo ver open dat ze er tussendoor kunnen glippen.

Op het voorhof is het muisstil. Ook Huub is in geen velden of wegen te bekennen. Met hun rug tegen de muur sluipen ze naar de plek waar het hoedje zou moeten liggen.

‘Uitkijken hier!’ fluistert Sjors, die voorop loopt. ‘Huub is weer aan het werk geweest!’

De grond is losgewroet en er zijn flink wat kuilen. De jongens kijken naar hun schoenen. Glommen ze daarnet nog als de pas geboende lak van de zwarte Buick, nu zitten ze tot enkelhoogte vol met klodders aarde. Ze proberen de drab er een beetje af te smeren aan de klimop die tegen de muur groeit. Het poetsen heeft echter weinig effect. Sterker nog, het wordt er alleen maar erger door. Zonder verder nog een woord te wisselen, pakken ze het hoedje en schuifelen voetje voor voetje terug naar de poort.

Inmiddels zwijgen de kerkklokken. De mis zal dus zo beginnen. Zo snel ze kunnen wringen ze zich door het kiertje van de poort en rennen naar de kerk. Onderweg proberen ze nog wat blaadjes uit elkaars haren te plukken en vegen de dennennaalden van hun zojuist nog smetteloos witte, gesteven overhemden.

Als ze de trap op struikelen naar de kerkdeur, zet het koor net het openingslied in. Een slecht teken. Ze weten allebei dat dit het moment is waarop meneer pastoor en de misdienaren vanuit de

sacristie naar het altaar lopen. Nu kunnen ze niet ontkomen aan zijn strenge blik als ze over het middenpad naar hun plaatsen gaan. En die zijn, zoals die van alle middenstanders in het dorp, voorin in de kerk. De eerste rij is gereserveerd voor de dokter, de notaris en de leerkrachten. Direct daarachter zitten zij.

De rest van de dorpelingen heeft geen vaste plaatsen. Alleen voor de adellijke familie staan links van het altaar twee lange banken met kussens, met daarachter bidstoeltjes voor hun bedienden. Rechts van het altaar is een aantal zetels voor de pastoor en de misdienaren.

De zware houten kerkdeur piept een beetje als de twee jongens hem dichtduwen. Stilletjes lopen ze naar het wijwatervat en dopen er hun vingers in. Zoals iedereen slaan ze een kruisteken voordat ze naar hun plaats lopen. Wat de twee echter niet in de gaten hebben, is dat de aangekoekte modder aan hun handen door het wijwater losweekt en ze nu op hun voorhoofd, op hun linker- en rechterschouder en op hun borst smerige vegen maken. Met een gebogen hoofd lopen ze naar voren. Zo hoeven ze de afkeurende blikken van de volwassenen niet te zien en de spottende van hun klasgenoten. Het drama wordt echter compleet als ze voor het altaar knielen. In een snelle blik zien ze niet alleen de gefronste wenkbrauwen van de pastoor, maar ook Sjra die, donkerrood door het inhouden van zijn lach, een por in zijn zij krijgt van de andere misdienaren.

Na de mis worden de jongens door hun moeders aan een arm uit de bank getrokken. Ze schamen zich om hun zonen, die met groezelige kleren en haren, waarin spinnenwebben en takjes han-

gen, in de kerk zijn verschenen. Funs en Sjors durven niet op of om te kijken.

Tijdens de communie zou het moment zijn geweest om de nieuwe bewoners van het kasteel eens grondig te bekijken. Dat zat er dus vandaag jammer genoeg helemaal niet in. Vanonder hun wenkbrauwen hebben ze alleen benen gezien. De slanke, elegante benen met satijnen pumps van de barones, de broekspijpen van het donkerblauwe krijtstreepkostuum en de glimmend gepoetste schoenen van de baron en ... de donkerbruin gebrande benen, de witte sokken en de lage, zwarte schoenen van het baronnetje. Hoezo bleek? Niks bleek! Bruin, gewoon gezond bruin!

Op weg naar huis lopen Sjors en Funs zwijgend naast elkaar, vóór hun moeders, broertjes en zusjes en achter hun vaders. Meteen na de mis greep Sjra's moeder hem letterlijk in zijn kraag. Nu loopt hij naast haar als de perfect afgerichte herdershond van agent Moonen, of zoals de jongens hem noemen, De Neus. Intussen probeert ze de moeders van Funs en Sjors ervan te overtuigen dat hun zonen een pluim verdiend hebben voor het redderen van haar hoedje. Ze vindt zelfs dat het vuil worden van de kleding en het te laat komen in de kerk háár schuld is. Daarom belooft ze de kleren te wassen en Sjra moet om het een beetje goed te maken hun schoenen poetsen. Over één ding zijn de drie moeders het eens: de jongens moeten voor hun lomphed gestraft worden. En die straf is niet mis, ze mogen vandaag niet meer afspreken en morgen moeten ze direct na school naar huis. En dat is verschrikkelijk, want nu is Sjra de enige die het baronnetje heeft gezien. Funs en Sjors zullen dus tot maandag

moeten wachten voordat ze iets meer te weten komen.

‘Brenge jullie je schoenen zo dadelijk maar. Dan kan Sjra er meteen aan beginnen,’ zegt Agnes vriendelijk tegen Funs en Sjors. Dan richt ze zich tot Antje en Dientje, Sjors’ moeder: ‘Morgenvroeg kom ik het wasgoed ophalen.’

‘Bedankt, buurvrouw ...’ zeggen Funs en Sjors bedeesd. ‘Tot zo dan.’

Snel wisselen de jongens nog een blik met Sjra. Zijn ogen twinkelen als de lichtjes in een kerstboom. Er zit een zenuwachtig trekje rond zijn mond en hij bijt op zijn lippen om niet in de lach te schieten.

Even later rennen Funs en Sjors naar huis om hun schoenen uit te trekken en te verwisselen voor hun klompen. Amper twee minuten later staan ze buiten adem aan de achterdeur van Sjra. Zachtjes kloppen ze op de deur. Sjra maakt zelf open en zijn blik en het korte knikje met zijn hoofd wijzen erop dat hij niet alleen in de keuken is. Hij steekt beide handen uit om de schoenen aan te nemen. Die van Funs links en die van Sjors rechts. Hoopvol kijken de twee hem aan.

‘Morgen breng ik ze mee!’ zegt hij alleen en hij trekt met een pink de deur dicht. Dat gaat natuurlijk mis en hij laat de schoenen buiten op de deurmat vallen. Hij bukt voorover en fluistert naar Funs en Sjors: ‘Hij heeft lange zwarte haren, is hartstikke bruin en hij heeft een soort ... hihi ... bierviltje om zijn nek!’

‘Sjra!’ klinkt het op strenge toon vanuit de keuken. ‘Schiet op, we gaan eten!’

Dankbaar voor dit korte, maar o zo belangrijke bericht, geven

ze hem de schoenen aan en rennen terug naar huis. Over één ding zijn ze het eens: het baronnetje past niet helemaal bij het beeld dat ze van hem hadden. Hoewel, dat bierviltje om zijn nek? Als dat wijst op een grote, hopelijk kanten kraag is dat morgen op school een plagerij meer dan waard.

2.

Ruim voor de school begint, zitten de drie overals op het stoepje voor de school, hun vaste stek. Het bierviltje is volgens Sjra inderdaad een grote kraag, '... met een zwart satijnen strikje,' vertelt hij er stikkend van het lachen achteraan. 'En hebben jullie die stof van zijn broek gezien? Hè, hoe heet dat nou toch? Witte, je weet wel, waar jullie thuis gordijnen van hebben in de woonkamer ...'

'Fluweel?' reageert Funs ongelovig.

'Precies. Fluweel!' lacht Sjra. Funs en Sjra schateren het uit.

Sjors is diep in gedachten verzonken. Dan zegt hij verbaasd: 'Fluweel ... dat is toch niet zo gek? Misschien hadden ze niet genoeg geld en heeft zijn moeder een gordijn gepakt en daar een broek van genaaid. Dat heeft mijn moeder in de oorlog ook vaak gedaan toen de kledingbonnen op waren en toen ...'

Met één hand houdt Sjra de mond van Sjors dicht.

'En lange haren?' vraagt Funs op dezelfde ongelovige toon.

'Ja! Ja, nou ja, niet zo lang als die van mooie Monica, maar ze hangen over zijn kraag en krullen vanonder zijn oren een beetje naar voren.' Hij zwaait ingewikkeld met zijn handen en gebaart hoe het kapsel van de jonge baron eruitziet. 'Een beetje een scheiding hier en dan zo achterovergekamd met van dat plakspul.'

'Brilcrème?' vraagt Funs.

'Dat ja ...' grinnikt Sjra hoofdschuddend. 'Benieuwd wat hij vandaag aanheeft ...'

De jongens wachten geduldig tot de bel gaat. Wanneer eindelijk zover is, gaan ze twee aan twee in de rij staan. Samen met de andere leerlingen begroeten ze meneer Wabeke, het schoolhoofd, en drommen het gebouw binnen. Van het baronnetje is jammer genoeg geen spoor te bekennen. Diep teleurgesteld gaan ze, zoals elke ochtend, naast hun tafel staan. Pas als iedereen binnen is, gaat meester Geurts voor de klas staan.

'Goedemorgen kinderen!' zegt de statige man vriendelijk.

'Goedemorgen meester Geurts!' antwoorden de leerlingen in koor. Dan gaan ze zitten.

'Jongens en meisjes, ik heb een verrassing voor jullie ...' zegt de meester geheimzinnig. Een aantal meisjes veert enthousiast op.

'Neenee, meisjes! Het is niet wat jullie denken. Ons baby'tje wordt volgende maand pas verwacht.' Pruilend gaan de meisjes weer zitten. 'Maar het gaat wel om een nieuwkomer. Het kasteel is sinds eergisteren weer bewoond en de zoon van mevrouw de barones en meneer de baron komt vandaag voor het eerst naar school. Ik verwacht van jullie een warm welkom en alle hulp die hij maar kan gebruiken. Hij is geboren in Frankrijk en daar heeft hij tot nu toe gewoond. Hij zal vast en zeker erg moeten wennen. Jullie, als klas- en dorpsgenootjes, zullen hem daarbij moeten helpen.'

Er wordt heftig met elkaar gefluisterd en er klinkt een vrolijk geroezemoes in de klas. De drie overals kijken elkaar aan. Op hun hulp kan het baronnetje zeker rekenen. Ze zullen hem wel leren om te gaan met de waarden, normen en gebruiken in het dorp. En ze zullen hem beslist laten weten waar zijn plaats is: het

kasteel kan hij hebben, maar het park blijft van hen. Zo simpel liggen de regels gewoon.

De deur gaat met een zwaai open en meneer Wabeke, of De Wabbes, zoals de goedmoedige dikzak wordt genoemd, stapt het lokaal binnen. Zijn toch al vriendelijke gezicht staat op standje extra zonnig.

De leerlingen gaan als bij toverslag staan.

‘Goedemorgen meneer Wabeke!’ klinkt het in koor.

‘Goedemorgen kinderen! Ga maar lekker weer zitten!’ Hij draait zich om en kijkt naar de deur. ‘Kom maar verder, hoor!’

Een beetje onwennig stapt de nieuwe leerling naar binnen. ‘Nou, vertel om te beginnen maar eens hoe je heet,’ nodigt Wabeke hem uit.

‘Mijn naam is Pierre, monsieur,’ antwoordt de lange, ietwat forse knaap.

‘Haha, maar jongen toch, niet zo bescheiden! Je mag trots zijn op je titel en namen, hoor! Dat is niks om je voor te schamen!’ lacht Wabeke en hij slaat vaderlijk een arm om de schouders van de jongen, die duidelijk niet blij is met de manier waarop hij zich aan de groep moet voorstellen.

Pierre haalt diep adem, zucht een keer en zegt dan, zo zacht dat bijna niemand het kan horen: ‘Ik ben baron Pierre Le Huitième Von Herzfeld Zu Liebheim.’

‘Pierelewietje? Wat is dat nou weer voor een rare naam, is dat Frans?’ vraagt Sjors verbaasd.

Zijn vraag slaat bij de andere leerlingen in als een bom. Een deel van de klas is gechoqueerd en houdt de adem in. Een deel is ernstig in verlegenheid gebracht en kijkt naar beneden. Een an-

der deel, waaronder de drie overals, krijgt onbedaarlijk de slappe lach.

Bezorgd kijken Wabeke en Geurts naar Pierre. Zijn gezicht lijkt totaal emotioneel. Dan begint hij te proesten van het lachen. Opgelucht halen het schoolhoofd en de meester adem.

‘Haha, o Sjors toch! Pierre Le Huitième betekent dat hij de achtste Pierre in de familie is. Huitième betekent achtste in het Frans,’ lacht Wabeke.

‘Oooo ... is dat dan net zoiets als bij ons de carnavalsprinsen? Zo van eh, Joep de Vierde of zo?’ vraagt Sjors met een serieus gezicht.

Weer wordt er hard gelachen.

Geurts, maar ook Wabeke proberen hun gezicht zo strak mogelijk te houden.

‘Heb je broertjes of zusjes?’ vraagt Wabeke om het gesprek een andere draai te geven.

‘Ja, monsieur. Ik heb vier oudere zussen. Ik ben een nakomertje. Mijn moeder zegt altijd dat ik het bonbonnetje bij de koffie ben,’ antwoordt Pierre en schatert daarbij van het lachen. ‘Mijn moeder heeft me als bijnaam Bonbonnetje gegeven.’

Vrolijk vraagt Wabeke verder. ‘Wat doe je graag buiten schooltijd?’

‘Met onze honden spelen. Ik probeer ze een beetje ... eh, op te voeden, monsieur.’

‘Wat zijn het voor honden?’ vraagt Geurts nieuwsgierig.

‘Het zijn eh ... het waren ... eh ... ja, nee ... ja, toch, het zijn eigenlijk koningspoedels. Een mannetje en een vrouwtje, monsieur.’

Geurts kijkt hem met gefronste wenkbrauwen aan. ‘Waren of zijn het koningspoedels? Dat zijn toch van die honden met een dotje op hun hoofd en ...?’ Geurts gebaart naar iets boven zijn haren, rondom zijn polsen en achter zich alsof hij een staart heeft.

Pierre lacht luidkeels mee. ‘Ja, precies, monsieur. Dat hadden ze toen we ze kregen, maar we vonden het thuis allemaal zo afschuwelijk en dus hebben we ze nooit meer geknipt en nu zijn ze gewoon, eh ... zó!’ lacht Pierre terwijl hij met zijn handen een beweging maakt alsof hij een enorme knot wol uitbeeldt.

‘Hoe heten je honden?’ vraagt een van de meisjes.

‘Tja, ze hebben heel mooie namen. Het vrouwtje heet Joséphine Duchesse du Bois de Chênes. Dat betekent “gravin van het eikenbos”. Het mannetje heet Napoléon Gagneur d’Éternité, “overwinnaar van de eeuwigheid”!’

‘Jeetje ... mijn hond heet Teun,’ zegt het meisje, onder de indruk. ‘Dat is tenminste een naam die je lekker gemakkelijk roept! Moet je echt altijd die hele naam gebruiken?’

Een beetje verlegen krabt Pierre achter zijn oor. ‘Eh, nee! Ze zouden moeten luisteren naar Joséphine en Napoléon, maar eh, ze zijn nogal eigenwijs. Daardoor wordt er vaak op hen gemopperd en nu luisteren ze het beste naar Suffisante, dat betekent zoiets als “genoeg geweest” en Parbleu, dat betekent ... ahum ... zoiets als “verdorie”, voegt Pierre er lachend aan toe.

De leerlingen, meester Geurts en meneer Wabeke schateren opnieuw.

‘Heb je nog andere hobby’s naast honden temmen?’ vraagt Wabeke, die zijn buik vasthoudt.

‘Ik hou erg van voetballen, buiten spelen en vooral hutten

bouwen, ik speel piano en viool om mijn moeder een plezier te doen en ik tennis graag.’

De drie overals wisselen snel een blik. Zie je wel, hij is toch een moederskindje, precies wat ze hadden gehoopt. Om zijn moeder een plezier te doen? Jaja, dat zal wel ...

‘We hebben hier een mooi plekje voor je,’ zegt meneer Geurts en hij wijst naar de bank vooraan. Naast Mooie-Monica-met-de-lange-haren, vóór Sjors en Wieske en naast de bank van Funs en Sjra.

Pierre gaat op zijn plek zitten, schudt Monica de hand en stelt zich voor. Bij Wieske en Sjors doet hij hetzelfde. Dan draait hij zich om en richt zijn aandacht op het bord. Het leek niet erger te kunnen worden, maar nu mag hij uitgerekend naast het mooiste meisje van de klas gaan zitten. Daar waar stiekem alle jongens zouden willen zitten. Daar, op die meest gewilde plaats, zit vanaf nu het baronnetje. De knapen knarsetanden in stilte van jaloezie.

De ochtend vliegt voorbij. Doordat ze later zijn begonnen hebben ze veel werk in te halen. Zwijgend zitten de leerlingen over hun rekenwerk gebogen. Meester Geurts zit achter in de klas om Jeunke te helpen met zijn sommen. Af en toe gaat hij recht op staan om te kijken of iedereen nog goed aan het werk is. De sommen zijn voor Jeunke echter een groot vraagteken en hij heeft alle hulp van Geurts nodig. Snel kijkt de meester de klas rond. Hij gaat weer zitten en richt al zijn aandacht op het rekenwerk van Jeunke.

Dit is de kans waarop Sjra heeft gewacht. ‘Hé!’ fluistert hij,

‘Baronnetje, bonbonnetje, Pierelewietje, ...! Wat is “rekenen” in het Frans?’

Er wordt gegrinnikt en gegiecheld in de voorste banken.

Geurts kijkt op. ‘Heren, dames voorin ... Wat is er zo grappig?’ vraagt hij streng.

De drie overals houden van schrik hun adem in.

‘Het ligt aan mij, monsieur,’ antwoordt Pierre. ‘Ze vroegen me hoe ik het Nederlandse rekenen vind en ik zei dat het net zo erg is als het Franse.’

Van over zijn bril kijkt Geurts wantrouwend naar de drie overals. Ze kijken hem aan met hun meest onschuldige blik. Pierre vertrekt geen spier en schrijft en rekt stilletjes verder.

Een ogenblik houdt Geurts de jongens in de gaten. Wanneer ze echter verdergaan met hun werk, zet hij zijn bril wat steviger op zijn neus en wandelt in alle rust terug naar de lessenaar.

Na school versperren Funs en Sjra de doorgang voor Sjors.

‘Stop!’ zegt Sjra kort. ‘Vertel, jij hebt hem de hand geschud. Hoe voelde die?’

‘Huh? Hoe bedoel je?’ vraagt Sjors verbaasd.

‘Precies zoals hij het zegt. Hoe voelde die handdruk? Als een vochtig washandje of als een eiken tafelpoot?’ helpt Funs een beetje.

‘Nou ... als je het zó vraagt, eerder als vier tafelpoten tegelijk. Die Fransos heeft een handdruk als een bankschroef,’ antwoordt Sjors onder de indruk.

Zwijgend stappen de jongens op hun fietsen. Dat kan er ook nog wel bij, een gewone stevige hand.

Baronnetje, bonbonnetje, Pierelewietje ... Straks gaan ze hem nog aardig vinden ook.

Uit de openstaande ramen van de keuken komt de heerlijke geur van gebraden kip. Het hele voorhof ruikt ernaar. Tijdens het schoonmaken van de groente zingt Martha, de kokkin, de sterren van de hemel. Haar kristalheldere stem schalt niet alleen door de ramen naar buiten, maar ook van de keuken naar de hal en naar de salon en het kantoor. Als Martha zingt, zet de barones de radio uit, opent de baron de deur van zijn kantoor en nestelen de honden zich aan haar voeten.

‘Hallo Martha!’ roept Pierre vrolijk terwijl hij de twee uitzinnig blije honden begroet.

‘Hallo lieverd, hoe was je eerste dag?’ vraagt ze.

‘Eh, ik denk dat ik het hier wel leuk ga vinden.’

‘Dat doet me goed! Zijn ze een beetje aardig tegen je?’

‘Haha, ze dachten dat ik Pierelewietje heet, haha!’

‘Dat vind ik ook wel een leuke naam voor je,’ lacht ze met hem mee en ze geeft hem een geschraapte wortel. Vervolgens drukt ze een kus op zijn voorhoofd en duwt hem de keuken uit. ‘Mama en papa wachten op je. Ze zijn achter op het terras gaan zitten. Wil je thee of sap?’

‘Thee graag. En hebben we iets lekkers, cake of zo?’ vraagt hij nieuwsgierig.

‘Wie weet ...’ antwoordt Martha met een knipoog. Ze draait zich om en gaat verder met het snijden van de groente.

Vrolijk dartelen Suffisante en Parbleu met Pierre mee. Op het terras staat een feestelijk gedekte tafel. Het kostbare antieke

servies staat erop, een schaal met Martha's overheerlijke, zelfgebakken cake en een schotel met een echte Limburgse kersenvlaai met dikke dotten slagroom.

De baron en de barones zitten al op hem te wachten.

'Hallo schat! Hoe heb je het gehad vandaag?' vraagt de barones. Haar stem klinkt nieuwsgierig, maar ook een beetje bezorgd.

'Ha vent! Leuk geweest?' vraagt de baron.

Pierre kust zijn ouders en schuift snel aan aan tafel.

'Was leuk! Ze dachten dat ik Pierelewietje heet!' lacht Pierre en hij neemt een slokje van de thee die de barones voor hem inschenkt.

'Pierelewietje?' lacht de baron. 'Haha! Tja, misschien is dat hier wel een heel normale naam.'

De barones scheidt een stuk vlaai op het bordje van Pierre. Van opzij kijkt ze hem aan. 'Vond je het vervelend? Ik bedoel, heb je het idee dat ze je voor de gek houden?'

'Nee, dat denk ik niet, ik vond het eigenlijk wel grappig.' Pierre smikkelt van het gebak en veegt met zijn servet zijn mond af. 'Zal trouwens wel mijn bijnaam gaan worden. Ze hebben bijna allemaal een bijnaam hier. Ik zit naast een meisje dat ze Mooie Monica noemen. Mooi is ze, maar ze is een verschrikkelijke aansteller en het is een kreng. Drie jongens die ik wel om te lachen vind, heten Vark, Drek en De Witte. Ze worden de drie overals genoemd. Na school dragen ze altijd een overal, alle drie dezelfde. Achterin zit een meisje dat ze Kanonneke noemen, omdat de Amerikanen een van hun kanonnen in de schuur achter haar huis hadden ondergebracht. Het schoolhoofd, een heel gezellige, dikke man, noemen ze De Wabbes. Er is een jongen die De

Vlieger heet, omdat bij hem thuis nog steeds een parachute in een boom hangt, die hij als klein jongetje vlieger noemde.'

De barones fronst haar keurig getekende wenkbrauwen en kijkt de baron vragend aan. Hij haalt even snel zijn schouders op. 'Je zult hier snel een plekje hebben tussen de dorpingen. Mama vertelde dat de zoon van de bakker ook in jouw klas zit. Een jongen met heel lichtblond haar'

'O ... ik denk dat ik weet wie dat is, dat zal De Witte zijn. Dan zal Vark wel de zoon van de slager zijn. Lekker trouwens die ... hoe heet dit gebak?'

'Vlaai!' smult de baron van zijn eigen stuk.

'Hebben we trouwens iets te vieren? Ik bedoel, het is maandag en we eten taart en het zondagse servies staat op tafel,' zegt Pierre tussen twee happen door.

'Ja ... een beetje feest is het wel. Zo dadelijk gaan mama en ik naar de notaris om alle papieren te ondertekenen. Oom Theobaldus' erfenis brengt veel papierwerk met zich mee. Wij moeten overal een handtekening onder gaan zetten. Het kasteel wordt ons eigendom en we weten dat er voor een heel groot bedrag aan sieraden en geld is. Hij zal ons de sleutel van de kluis die boven op kantoor staat meteen meegeven. Zo gauw we terug zijn gaan we die openmaken en kunnen we zien hoeveel erin zit. Alle reden om feest te vieren, lijkt me zo. Wil je meegaan of blijf je liever hier?'

'Pfff, mag ik alsjeblieft hier blijven? Ik heb nog niet eens de tijd gehad om op mijn gemak het park te bekijken.' Smekend kijkt Pierre naar zijn ouders.

'Blijf dan maar lekker thuis. Martha is bezig om een lekker